

Sæson 1950-51

AARHUS THEATER, AARHUS SØNDAG DEN 22. OKTOBER KL. 16

I. Blicher-Hansen præsenterer

DEN INTERNATIONALE DANSERINDE

Juana

DANSE-PORTRÆTTER AF FJERNE FOLKESLAG

Fem danse-kunster fra gamle tider

CHAN-DANG-MOO (Korea)

Den sarte forfinelse af den gamle hofdans og småbondens livsglade gang blander sig i denne Kisang-dans. Kisangen er den koreanske „geisha“, af hvem det ikke blot kræves, at hun er perfekt i kærlighedens og samtalens kunst, men også kyndig i dans, sang, malerkunst og digterkunst. (Koreografi ved Kim Sun-Yung).

KAPPORE (Japan)

En mindre dreng tager sin lillebror med på en udflugt. De tager ned til havnen for at se de store skibe. Han danser for at more barnet, spiller på fløjte og slår på tromme. Den kendsgerning, at individuel umiddelbarhed altid har været hemmet i japansk kultur og alle afskygninger af dets adfærd strengt formaliseret, fremgår straks tydeligt af dansen, hvor ingen bevægelse når sin fulde udstrækning.

SAJEMBARA (Java)

Sajembara var en gammel, østerlandsk skik, ifølge hvilken det forlangtes, at bejlere til en prinsesses hånd skulle deltage i en kappestrid om styrke. Denne er den arrogante bejlers dans, han prøver at spænde en vældig bue — men mægter det ikke. Stilen er den dramatiske helts (Kasar), og som tilfældet er med de fleste javanesiske danse, har den været under stærk indflydelse af marionetkomedien.

SVARA KARANAS (Indien)

Bharata Natyam Sydindiens klassisk, lyriske stil, er måske den ældste, eksisterende danse-kunst. Den er blevet bevaret og udviklet i hindutemplerne igennem snart tre tusind år. Når imidlertid devadasien (tempeldanserinden) danser ved fælles sammenkomster såsom bryllupper, er hendes strenge og vanskelige bevægelser iblandet et livligt koketteri.

POHAKALANI (Hawaii)

Ingen begivenhed på Hawaii er fuldkommen uden dans. I denne hula beskriver hænderne en smuk piges yndigheder — hendes navn er Pohakalani. (Koreografi ved Huapala).

PAUSE

Filippinske folkedanse

Eftersom det filippinske arkipelag ligger midtvejs mellem Kina og den malajiske øgruppe, kan det ikke være overraskende, om øernes beboere skulle have været genstand for tværkulturel indflydelse fra disse to områder som følge af handelssamkvem, spredt indvandring og lignende.

Der har imidlertid været andre, betydende påvirkninger. Allerede i begyndelsen af den kristne æra var øen blevet koloniseret af Indien, og som den kendte antropolog Krieger siger: „Der findes ikke en stamme på Filippinerne, uanset hvor primitiv og fjern den er, i hvis kultur af i dag man ikke kan finde spor af indiske elementer“. For at komplettere billedet var der den vestlige civilisations indtrængen under det spanske herredømme, som varede i tre århundreder. Deres rige og forskelligartede kulturelle arv genspejles i øernes dragter og danse.

INAHAW (primitiv malajisk - Mindanao-øen)

SUA-SUA (Moro - Sulu-øen)

MAG-ASIK (Moro-Cotobato-dalen)

ALCAMFOR (Visayan-Leyte-øen)

POLKABAL (Tagalog-Tayabas-øen)

Inahaw er navnet på et palmeblad. I Sua-Sua synger danseren: „Mit lille orangetræ minder mig om hende — hun er den yndigste blandt mange, når vi vandrer henad vejen hånd i hånd —“. Mag-Asik betyder „at så frø“. Alcamfor hedder sådan, fordi pigens tørklæde forudsættes at „dufte af kamfer“. Polkabal fik sit navn fra de to velkendte dansetrin „polka“ og „vals“.

KORT PAUSE

SPANSKE DANSE

CORDOBA (Albeniz)

ZAMBRA GITANA (Gomez)

SEVILLA (Albeniz)

I de spanske zigøjneres dans kan man spore mange træk fra deres udvandring mod vest fra Indien. Af alle „flamenco“ danse er Zambraen måske den mest orientalske af karakter ... En dans som „Sevilla“ kan ses i en hvilken som helst spansk kafé. Danserinden „fletter sig ind“ i sine dansetrin fra den traditionelle folkedans „Sevillanas“ og efterligner „toreroens“ (tyrefægterens) gang og bevægelser.

Koreografi af Sajembara. Zambra og Sevilla ved La Meri.

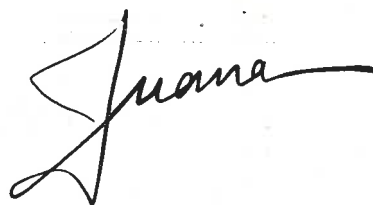
Koreografi af Cordoba ved Juana.

Belysning og grammofofonanlæg ved GEORGE PHILCOX

Dansen er måske den kunst, der mere end nogen anden kan yde et effektivt bidrag til at slå bro over den åndelige kløft mellem folk, fordi den er et universelt sprog - varmt og direkte - som ethvert menneskeligt hjerte kan forstå. I danse fra forskellige folk ser vi disse i arbejde og leg, i glæde og sorg, i tilbedelse og elskov, hver især alment menneskelige situationer - og dog udtrykt på en mangfoldighed af varierende måder.

Jeg har derfor valgt i al beskedenhed at være et talerør for mange folk, et spejl for mange kulturer fremfor at være specialist, selv om jeg er ganske klar over, at næsten hver eneste af disse danse fortjener et livslangt studium. Dog - i atomalderen, hvor fred er en betingelse for fortsat liv, hvor hvert individ er verdensborger, hvadenten han synes om det eller ej, i forståelse af betydningen af kulturelle værdier udover ens egne og erkendende andre veje til fælles, søgte mål og værende i stand til at erkende og skatte andre mål for skønhed - er disse ikke længere luksus, men bydende nødvendigheder.

Det er i denne ånd, jeg fremfører mine »danse-portrætter«.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Juana'. The signature is stylized with a large, sweeping initial 'J' and a long, horizontal flourish extending to the right.